

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11222/2025
30.04.2026. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Јасмине Симовић, Радославе Мађаров, Драгане Бољевић и Зорице Булајић, чланова већа, у извршном поступку извршног повериоца „Daik consulting & finance“ д.о.о. из Ћуприје, чији је пуномоћник Снежана Петровић адвокат из ..., против извршног дужника АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Минић адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против решења Основног суда у Панчеву ИПВ (Ивк) 13/2025 од 27.02.2025. године, у седници већа одржаној 30.04.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против решења Основног суда у Панчеву ИПВ (Ивк) 13/2025 од 27.02.2025. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца изјављена против решења Основног суда у Панчеву ИПВ (Ивк) 13/2025 од 27.02.2025. године.

Свака странка сноси своје трошкове поступка по ревизији.

О б р а з л о ж е њ е

Решењем јавног извршитеља Милице Ђуровић ИИвк 12/25 од 17.01.2025. године, донетим ради намирења новчаног потраживања извршног повериоца из комуналних и сродних делатности, обавезан је извршни дужник да намири новчано потраживање извршног повериоца од 1.100,00 динара на име главног дуга и 22.680,00 динара на име трошкова извршног поступка.

Решењем Основног суда у Панчеву ИПВ (Ивк) 13/2025 од 27.02.2025. године усвојен је приговор извршног дужника и укинута означено решење јавног извршитеља, а предлог за извршење од 14.01.2025. године одбачен (став први изреке), док је захтев извршног повериоца за накнаду трошкова поступка по правном леку одбијен (став други изреке).

Против правноснажног другостепеног решења извршни поверилац је благовремено изјавио ревизију, чија садржина указује на одредбе члана 404. Закона о парничном поступку (посебна ревизија).

Извршни дужник је поднео одговор на ревизију.

Посебна ревизија, у смислу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр.72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14, 87/18, 18/20, 10/23), је изузетно правно средство које се може изјавити због погрешне примене материјалног права против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом. О дозвољености посебне ревизије одлучује Врховни суд, ценећи потребу одлучивања о том правном средству због разматрања правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначавања судске праксе или новог тумачења права.

Оспореном одлуком је укинута решење о извршењу и одбачен предлог за извршење на основу веродостојне исправе – извода из пословних књига ЈКП „Хигијена Панчево“ за потраживање од 1.100,00 динара на име посебне накнаде за паркирање од 29.02.2024. године, уступљено извршном повериоцу 05.08.2024. године. Извршни поверилац, уз предлог за извршење у коме није наведен датум доспелости потраживања, није приложио доказ о доспелости потраживања, а уз изјашњење на приговор дужника доставио је уговор о уступању потраживања у фотокопији, којим се обавезао да ће дужнике обавестити о овом уговору и о обавези дужника да своје обавезе испуне пријемнику. Означена одлука заснована је на одредбама чл. 53. и 62. став 3. Закона о извршењу и обезбеђењу – ЗИО („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16- аутентично тумачење, 113/17-аутентично тумачење, 54/19, 9/20-аутентично тумачење, 10/23-други закон). Одредбама члан 53. ЗИО је прописана садржина веродостојне исправе, односно случај у коме је неопходно приложити одговарајући доказ да би веродостојна исправа била подобна за извршење, између осталог податак о доспелости обавезе извршног дужника, а ако се доспелост не може утврдити из веродостојне исправе, извршни поверилац је дужан да уз веродостојну исправу приложи писмени доказ да је извршном дужнику оставио накнадни рок да испуни обавезу. Докази се, уз предлог за извршење, сагласно члану 62. став 3. ЗИО, прилажу у оригиналу, односно у овереној копији или препису.

По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП. Наиме, ревизијом се указује на погрешну примену одговарајућих одредаба Закона о извршењу и обезбеђењу, које представљају одредбе процесног права, али се не указује на законске разлоге за изузетну дозвољеност ревизије, која се може изјавити само због погрешне примене материјалног права.

Из наведених разлога, Врховни суд је, применом члана 404. став 1. у вези са чл. 420. став 6. ЗПП и 39. ЗИО, одлучио као у првом ставу изреке, на основу члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, у вези с чланом 420. став 6. ЗПП и чланом 39. Закона о извршењу и обезбеђењу („Службени гласник РС“, бр. 106/15, 106/16, 113/17, 54/19, 9/20, 10/23) и члана 27. тог закона, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 27. став 2. тачка 3. ЗИО, која садржи специјална правила поступка извршења, прописано је да против правноснажног решења нису дозвољени ревизија нити понављање поступка. Како је побијаним другостепеним решењем одлучено у поступку извршења у коме је искључена могућност изјављивање ревизије,

то је ревизија извршног повериоца недозвољена у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП и као таква одбачена другим ставом изреке, применом члана 413. у вези с чланом 420. став 6. ЗПП.

О трошковима поступка по ревизији одлучено је на основу члана 165. став 1. у вези с чл. 153. став 1. и 154. став 1. ЗПП, имајући у виду да извршни поверилац није успео у поступку по овом правном леку, а да трошкови састава одговора на ревизију нису били нужни.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**